

[Marianne Jelved]

konkret en arbejdsmarkedsreform, hvor alle på arbejdsmarkedet betaler til udgifterne, hvor udgifterne deles mellem arbejdsmarkedets parter og staten, og hvor arbejdsmarkedets parter – det er ikke ret meget fremme i debatten, men det er meget væsentligt for Det Radikale Venstre – får langt mere indflydelse og ansvar for arbejdsmarkedssystemerne. For økonomi, ansvar og kompetence skal følges ad. I virkeligheden er det udtryk for en udstrakt demokratisering også inden for arbejdsmarkedsområdet. Endelig betyder det, at ledige i en arbejdsmarkedsreform skal have ret til en hurtigere og mere behovsorienteret mulighed for kvalificering, og dér er det vores opfattelse, at Zeuthenudvalgets rapport danner et udmærket grundlag for de forhandlinger, vi er i gang med for tiden.

Under den forudsætning, at vi får resultater af denne karakter på arbejdsmarkedspolitikken, er vi i Det Radikale Venstre parate til at bruge det økonomiske råderum til at øge aktiviteten, især ved flere investeringer, hvor der er behov for det i samfundet. Jeg skal ikke nævne dem; der er flere andre partiers ordførere, der har været inde på dem.

Men det er vigtigt for os, at de midler, vi nu vælger i dette efterår, hvor vi skal forhandle disse ting, ikke bliver af en sådan art, at de blokerer for langsigtede løsninger. Hvis jeg skal prøve at give bare ét eksempel på, hvad jeg mener, så er det, at regeringens forslag om at ændre realkreditloven, som statsministeren nævnte i åbningsredegørelsen, efter vores opfattelse selvfølgelig må behandles i sammenhæng med drøftelserne om en skattereform.

Samtidig med at vi kan bruge det økonomiske råderum på en forstandig måde, skal vi fastholde en overordnet stram økonomisk politik, som kan fastholde en lav inflation, overskuddet på betalingsbalancen, forbedringen af konkurrenceevnen og på rimelig sigt – og det er altså over en kort årrække – kan nedbringe statsunderskuddet væsentligt.

Som den femte prioritet kan jeg godt advare om, at Det Radikale Venstre vil arbejde meget stædigt for at få en skattereform, der forenkler systemet og fordeler skatten mere retfærdigt, og – og det er meget centralt – som mærkbart sænker skatten på arbejde og øger afgifterne på ressourceforbrug og miljøbelastninger.

Som det sjette mener vi at der er brug for en gennemtænkt og langsigtet strategi for, hvorledes det offentlige kan understøtte dels virksomhedernes muligheder for udvikling, dels etablering af nye virksomheder. Regeringen vil fremsætte et forslag, som vil give mulighed for at støtte nyetablerede virksomheder, kunne jeg forstå af åbningsredegørelsen. Det forslag har vi i Det Radikale Venstre talt om igennem længere tid; det er vi meget interesserede i, og vi vil på forhånd sige, at vi er positive over for at støtte den type forslag.

Som det syvende væsentlige punkt vil Det Radikale Venstre i den kommende samling tage initiativ til en justitsreform, der skaber klare linjer for Folketingets rådgivning og for domstolenes uafhængighed, og dér henviser jeg til grundlovens bestemmelser om denne sag.

Endvidere vil vi stille forslag om en ændring af Folketingets arbejde med EF-spørgsmål, som styrker Markedsudvalget, samtidig med at fagudvalgene inddrages, og samtidig med at pressen og offentligheden får langt bedre mulighed for at følge arbejdet omkring EF-spørgsmål.

Endelig skal det ikke være nogen hemmelighed – og er det formentlig heller ikke – at vi i Det Radikale Venstre har været endog meget optaget af at få en folkeskolereform, der bygger på de resultater, som udviklingsarbejdet har givet, og som for at sige det så enkelt, som det nu kan siges, giver alle børn reelle, ligeværdige muligheder for at lære og for at udvikle sig. I den sammenhæng vil vi også arbejde for, at vi nu får etableret en tredje uddannelsesvej, så alle unge får mulighed for at få kompetence og en god start på voksenlivet, og det ved vi at der heldigvis er mange andre partier der er interesserede i. Socialkommissionens rapport giver noget inspiration til det spørgsmål.

Som det sidste højt prioriterede emne vil vi stille forslag om, at vi får en videreførelse af Kulturfonden, der støtter samspillet mellem det etablerede kulturliv og det folkelige kulturliv og også i den sammenhæng sikrer en opfølgning af det kulturelle handlingsprogram for de statslige kulturinstitutioner i hovedstaden, som kaldes »Plan 2000«. Det vil vi gerne anerkende at regeringen også er interesseret i; så skulle det jo give resultater.

Det er ti hovedprioriteter, som jeg har nævnt her. Det betyder selvfølgelig ikke, at vi ikke